

Milí čtenáři,

dostáváte do ruky knížku, která je výjimečná hned z několika pohledů a všestranně se vymyká současné tvorbě. Už sama skutečnost, že v ní autorka do písmene naplňuje to, co slibuje samotný název a obnažuje svoje 'já' s nebyvalou upřímností a do té nejzazší skulinky, je něčím neobyčejným a novým. S nebyvalou a naprostou otevřeností podává Iveta Kollertová alias *mějse.hezky* svůj příběh a zpověď člověka sraženého na samé dno, z tohoto úhlu je knížka zároveň i jakýmsi dokumentem.

Co mám společného s tak brutálně lidským příběhem právě já? Jak to začalo? Jak vůbec došlo k tak těsnému přátelství a symbióze dvou autorek, z nichž jedna žije šest let upoutaná na lůžko v Čechách a druhá už čtyřicet let daleko od domova?

Ten první krok za nás udělala vzájemná tvorba. Poznala jsem Ivetu a její niterné verše, aniž bych cokoli tušila o jejím zdravotním stavu.

Jako dnes si pamatuji okamžik, kdy mi došlo, že Iveta veškerou svou inspiraci čerpá ze vzpomínek, z nebe, deště a skučení větru za oknem, protože dál než tam ze svého lůžka nemůže dohlédnout. Ta chvíle se mnou otřásla jako malé zemětřesení. Představte si, že prožíváte své drobné, větší a menší denní starosti a najednou k vám bez ohlášení vstoupí smrt a řekne, Jsem tady. Ještě o tom nevíš, ale mohu kdykoli zazvonit bez ohlášení i u tvých dveří. Buď se mnou odejdeš hned, anebo se ti podaří mě přesvědčit, že máš dostat ještě druhou šanci...

Iveta si tu druhou šanci vybojovala. Mám za to, že v neposledním proto, že přitom nemyslela na sebe, ale na své blízké, na svoji rodinu, na maminku a svoje dvě děti i vnuka Káju. Na zármutek, který by jim způsobila.

Někdy na počátku našeho přátelství se mi Iveta svěřila se svým obrovským přáním. Mít tak vozík... Vyjet si po letech do přírody, znovu osahat listí, kůru živého stromu, ucítit pod rukama živou trávu... V té chvíli se její touha zdálo neuskutečnitelná a daleko, dál než výhra v loterii. Vždyť to neznamenal jen někde na vozík vzít, (a že to nemohl být vozík jen tak obyčejný, ale tzv. polohový, bylo tou nejmenší komplikací), ale i chirurgicky „upravit“ Ivety zdravotní stav natolik, aby to vůbec fyzicky mohla zvládnout.

Neměla jsem ponětí, jak a kde začít. Věděla jsem jen to, že je to osudový úkol, se kterým si prostě musím poradit. To se hezky řeklo, ale jak mám odtud z ciziny pohnout k činnosti sociální úřady, když se to pacientce samotné ani jejímu okolí léta nepodařilo? Jak na to, když se jí řadu let nenamáhal navštívit žádný lékař?! Ne snad proto, že by Iveta lékařskou pomoc odmítala, ale že se coby těžký, nechodící pacient stala prostě „nezajímavou“. Příslušná obvodní lékařka rozhodla, že by převoz do nemocnice nemusela přežít, tím pro ni případ skončil, a to bylo už před dlouhými pěti, možná šesti lety...

A nebojovala jsem jen proti byrokracii a nezájmu. Stejně těžké se mi zdálo bojovat proti čemusi, co bych nejspíš nazvala „srozumění anebo spíše odevzdaností se osudu“, totiž pochybnostem samotné Ivety, zda naše snahy vůbec k něčemu povedou.

Nejdříve jsem se prostřednictvím médií, rádia a časopisu neúspěšně pokusila apelovat na odborné lékaře, onkology a chirurgy. Stejně neúspěšně jsem se pokusila zřídit dárcovské konto, zapojit se do vybraných televizních pořadů nebo zorganizovat charitativní rozhlasový koncert. Konečně jsem oslovila nazdařbůh některé vybrané lékaře přímo... Věřte nevěřte, odpověděl pouze jediný, zato obratem. Byl to pan

docent Ondřej Skála z Masarykova onkologického ústavu v Brně, kterému bych tímto ráda za sebe, Ivetu a všechny jeho pacienty vyslovila veřejně náš vřelý a obrovský dík. Byl to on, kdo po dlouhých šesti letech k Ivetě okamžitě poslal odborného lékaře. Během dalších dvou týdnů pak Ivetu v chomutovské nemocnici operovali.

„Konečně se cítím zase člověkem“, napsala mi a mne to pohladilo víc než ta výhra v loterii.

Také invalidní vozík se zdál zprvu neřešitelný problém. Podobně jako v Pohádce o kohoutkovi a slepičce jsme byly odkazovány od lékaře k lékaři, od obvodního k odbornému a nazpět. Doporučit vozík neměla příslušná obvodní lékařka v úmyslu, právě naopak, její jednání budilo (a budí dál) důvodný pocit, že je Iveta pouze kusem v inventáři, odsouzeným k pomalému živoření ve čtyřech stěnách. Stejně tak k tomu „nebyl kompetentní“ a nedokázal poradit žádný odborný lékař, který měl Ivetu v ošetření. Toho pravého, který ku podivu kompetentní byl, přestože z pacientky neviděl víc než její chorobopis, si našla podle telefonního seznamu Iveta sama. Byl to pan doktor Hamouzek z polikliniky v Litvínově, i jemu patří náš obrovský dík. V neposledním se začarovaný kolotoč podařilo rozseknout dík nemalé pomoci ředitelky Nadace Olgy Havlové ve Švédsku, paní Olgy Wister a ve chvíli, co držíte v rukou tuto knížku, je Iveta už hrdým majitelem „Štístka“, jak svému vozíku v modré barvě naděje, láskyplně říká.

Ani dnes to Iveta nemá jednoduché, ale dokáže se smířit i vzdorovat v pravý čas, navíc je vyloženě optimistickým, pohodovým člověkem.

„Měj se dobře“, vzkazuje všem přátelům ve svých internetových slunečných zprávičkách. Mám pocit, že neexistuje nic, co by jí mohlo vzít důvěru v život a v dobro jako takové.

Svou knížkou tuto důvěru a naději předává dál. Jejím prostřednictvím si uvědomujeme, co je v životě skutečně důležité. Důkazem jsou i její básně a Dopisy Blance, které „Svlečenou do naha“ doplňují.

To, že jsem mohla stát při tom, když „Svlečená do naha“ začala dostávat svoji konečnou podobu, bylo pro mne radostí i vyznamenáním.

Doporučuji vám tuto knížku s pevným přesvědčením, že vám stejně jako mně pomůže objevit ty pravé hodnoty v životě. Hodně štěstí!

Blanka Kubešová

****